

SIS QUINZETS

El nombre de vedats de caça registrats a tot l'Estat sobrepassa els 15.000 i una altra quantitat importantíssima no està declarada. Quan s'obre la veda acudeixen a la caçera un milió i mitj d'ansioses escopetes que l'any passat varem caçar 18 milions de perdius. Seguint aquest ritme en pocs anys poden desaparèixer fins als últims exemplars de perdiu roja ("alectoris rufa"), una de les joies de la nostra fauna autóctona.

Amb la finalitat d'evitar l'extinció de la espècie, desde l'Administració i el sector privat s'està impulsant la seua cria en captivitat per repoblar després els vedats de caça. La cria de la perdiu roja es una alternativa a l'avicultura tradicional i obre un nou mercat estimat en 6.000 milions de pesetes anyals de facturació.

La perdiu roja es la reina de la caça menor. Només es trova en la península ibèrica, al sud de França i testimonialment a Itàlia i Anglaterra, país on fou introduïda el segle XVIII per esser peça de caça de la reialesa. La nostra perdiu roja es un exemplar molt apreciat per els caçadors de tot el món i existeixen viatjes organitzats per venir a abatre-la a Espanya. Però la tremenda pressió de les escopetes fan necessaria la cria en captivitat, a mig plaç d'uns 3 milions de perdius rojes a l'any per anar conservant la espècie. Aixó implica la creació d'unes 450 granjes (moltes d'elles poden partir del reciclatje de les dedicades a l'avicultura tradicional). Les granjes especialitzades en perdiu roja necessiten una inversió inicial de 10 milions de pesetes i la Comunitat Europea pot arribar a subvencionar fins al 65% del cost total. Una explotació de 350 parelles permet obtenir a l'any 8.000 perdiganes, que venudes als vedats a 1.750 pesetes cada una, donen un benefici d'uns 9 milions.

La cria de la perdiu roja requereix

grans atencions. No oblidem que és un animal salvatge i cal mimarlo casi com a una persona, les granjes de perdius deuen de ser autèntics balnearis de tranquil·litat i quansevol susto propiciat per una persona aliena a la granja podria provocar-li un atac de cor. El criador deu d'esser molt considerat amb els delicats assumptes sentimentals de la perdiu roja. Es tracta d'un animal essencialment monógam i en llibertat el mascle tria la seua parella. Si en captivitat la presentació dels futurs cónjugues es fa tard existeix la possibilitat d'enfurismar el mascle i que emprengui a picotades la nuvia no desitjada. Si s'avenen, el mascle serà un marit molt sol·licit amb la seua dona substituint-la inclús, quan ella a de menjar, a la tasca d'incubar els ous. Malgrat aquesta monogàmia quan s'ajunten diverses parelles de perdius, als mascles, els entra la temptació d'ensajar noves conquestes repudiant l'anterior. Cal estar vigilant: els sabuts manuals d'avicultura adverteixen seriosament del desastre económic que podem causar a la granja tals divorcis.

TOSSAL GROS es fa ressó d'aquesta noticia considerant-la d'interés tan per als caçadors com per als covarxins que desitjen montar una nova granja o reconvertir la ja existent.

Qui desitgi iniciar-se a la reproducció de perdiu roja deu de tenir present que treballarà amb un animal molt delicat i que li exigirà moltíssimes mes atencions que els resistens broilers o els vacons large withe que tant tenim per la mà.

P.S. La font consultada a estat LA VANGUARDIA del 15-12-1990.